

BOEKBESPREKING

J. M. DILLE. *Drug therapy for dentists*. The Year Book Med. Publishers, Chicago 1963. Imp. Meulenhoff & Co., N.V., Amsterdam. 228 pag., prijs \$ 5.75 (f 23,50).

Dit is een vlot geschreven boekje van ruim twee honderd bladzijden handelend over geneesmiddelen. Ondanks die vlotheid vind ik sommige uitspraken wat te voorzichtig, te vaag. In andere gevallen zou ik minder positief zijn of zelfs twijfelen aan de waarheid b.v. ten aanzien van de zin (blz. 93): „De angst voor de tandarts zetelt diep in een Freudiaans complex; de mondopening is van overheersend belang in de ontwikkeling van een kind, daardoor kan onbewust angst voor traumatisch binnendringen en schade ontstaan”.

Het is op vele plaatsen typisch ingesteld op Amerika, b.v.: het aantal jaren dat patenten geldig zijn, of: wat te doen om een Federal Narcotic Licence te verkrijgen, de patentnamen van vele genoemde middelen, de doseringen, enz. Van een recept van een tandarts met doses van 30 tot 60 mg. codeïne zal een Nederlandse apotheker wat raar opkijken, maar met hetgeen de schrijver hierover opmerkt ben ik het wel eens. Een naald door de trachea steken om zuurstof in de long te blazen zal een Nederlandse tandarts niet vlug doen. (Every dentist should know the method, blz. 216)

Het doel waarvoor dit werkje geschreven is, is me niet geheel duidelijk; het is geen leerboek in de farmacologie, daarvoor ontbreekt te veel. Misschien geven de volgende zinnen aan waarheen de schrijver wil: „New drugs appear at an almost frantic rate, and the pressures from pharmaceutical manufacturers are focused with unremitting intensity on the doctor, the dentist and the layman. It follows, then, that the conscientious dentist must have some principles to follow in order to evaluate the conflicting claims and counterclaims”. (blz. 17)

Dit voert (blz. 23) tot een drietal vragen, waarvan de tweede luidt: „Heb ik in mijn praktijk een reële behoefte aan het nieuwe product?” Om deze vraag te kunnen beantwoorden, moet men kunnen beoordelen of het product beter is dan de reeds in gebruik zijnde preparaten; dan moet men de voordelen en de nadelen hiervan kennen en dan komt men weer in de speciale farmacologie van de in de tandheelkunde gebruikte preparaten, waarover de schrijver iets vertelt. Maar mondspoelingen, desinfectantia en mummificatie middelen worden niet besproken. Wat de tandarts van de farmacologie moet weten is meer, want hoe langer hoe meer mensen worden chronisch met geneesmiddelen of hulpmiddelen behandeld en komen in die periode voor een behandeling van hun gebit bij de tandarts. Tenslotte verlaat dan ook de schrijver het boven aangegeven beperkte standpunt en schrijft ook een hoofdstukje: „The Medical Patients Receiving Dental Care.” Als hij van de beperking wil afstappen dan is dit stukje beslist te kort. Dat een blik in de toekomst ontbreekt: patiënten bij wie men cytostatica tumoren in bedwang houdt zal een ieder accepteren. Maar minder gelukkig is dat de therapie met anti-stollingsmiddelen niet hier staat, maar op een geheel andere plaats (bij emergencies).

Dan had ik hier graag wat gelezen over de invloed op de tandheelkundige maatregelen, veroorzaakt door de chronische therapie van epilepsie, chronisch gebruik van psychofarmaca, cortisonen (rheuma, enz.). In dit hoofdstuk zou dan ook iets horen over de voor de tandarts minder belangrijke punten zoals diuretica bij hartziekten of therapeutica voor de patiënten met pernicioze anemie of met tuberculose.

Boekbespreking

Het boekje behandelt dus voornamelijk de therapeutica die de tandarts zelf de patiënten kan voorschrijven of toedienen. Op fijne details wordt niet ingegaan, toch komen meermalen interessante punten naar voren. Hieruit volgt tevens wie belangstelling voor dit werkje zullen hebben: tandartsen, die zonder veel details te willen kennen, een globaal inzicht willen krijgen in de werking van een aantal farmaca, die zij zouden kunnen voorschrijven.

L. A. VAN DER WOERD